

SARAH MORGAN

*esimest
korda
elus*

Sarah Morgan
First Time in Forever
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Sarah Morgan
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09319016
ISBN 978-9949-82-003-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Hea lugeja!

Sõprus on minu jaoks alati oluline olnud. Head sõbrad muudavad õnnelikud ajad paremaks ja halvad talutavamaks, sellepärast otsustasingi uut tänapäevast romaanisarja kavandades kirjutada kolmest sõbrast.

Emily, Brittany ja Skylar on enam kui kümme aastat parimad sõbrad olnud ja töötanud üksteist aidata, kui nad kunagi hätta peaksid sattuma. Mis on nende pelgupaik, kui elu muutub raskeks? Castaway majake ilusal lunnide saarel Maine'is.

Ma nägin lunne esimest korda aastaid tagasi Põhja-Inglismaal ja nad on kõige hämmastavamad ja ilusamad merelinnud. Üks asi, mis mind nende juures paelus, oli see, et nad naasevad sigima samale saarele, kus nad koorusid. Kuigi nad ei kuulu ohustatud liikide hulka, on nad Maine'is tänapäeval haruldased ja on loodud projekte, et neid mõnele saarele tagasi tuua.

Koju naasmise teema oli üks neist, mida ma kasutasin ühise joonena kõigis lugudes. Sel puhul on koduks Castaway majake, rannaäärne pelgupaik, mille vanaema on Brittanyle jätnud.

Kui Emily elu dramaatiliselt muutub ja ta leiab end õelapse hooldaja rollist, suundub ta Lunni saare pühapaika. Kuid mereäärne elu esitab Emilyle oma väljakutseid, kuna tema eluvalikuid on kujundanud minevikusündmus. Ta varjab saladusi, ent see pole lihtne väikeses kogukonnas, eriti siis kui seksikas jahtklubi omanik Ryan Cooper seab endale eesmärgiks murda maha kõik kaitsemüürid, mis Emily iial ehitanud on. Varsti ei kaitse Emily enam ainult õetütart, vaid ka oma südant.

Need lood on armastusest, sõprusest ja kogukonnast. Ma loodan, et armute tegelastesse ja samuti Lunni saare tuulest kantud ilusse. Vaadake

ka minu veebilehele, sarahmorgan.com, et näha fotosid Maine'ist ja lunnidest ja registreerida end uudiskirja saamiseks, et olla kursis tulevaste raamatutega.

Täna Teid lugemast.

Armastusega

Sarah

Laura *Reethile*, kes on jumestusekspert, stiiliguru ja kallis sõber.

„Me peame jätma lootuse, et meri kunagi puhkab. Me peame õppima purjetama tormis.“

Aristotle Onassis

ESIMENE PEATÜKK

SEE oli täiuslik koht inimesele, kes ei tahtnud, et teda leitaks. Unistuste sihtkoht inimesele, kes armastas merd.

Emily Donovan vihkas merd.

Ta peatas auto mäe otsas ja kustutas esituled. Pimedus mässis ta endasse, lämmatades justkui raske tekiga. Ta oli harjunud linnaga, mille siluett säten-das, muutes öö päevaks. Siin, sellel kaljusel Maine'i rannikusaarel, olid vaid kuu ja tähed. Ei rahvamasse, autosignaale, pilvelõhkujaid. Ei midagi muud peale lainetest klopitud kaljude, kajakate kriisete ja ookeanilõhna.

Ta oleks end lühikesel praamisõidul uimastanud, kui poleks olnud last, kes oli auto tagaistmele kinnitatud.

Väikese tüdruku silmad olid ikka veel suletud ja käed klammerdusid tugevalt räsitud kaisukaru ümber. Emily võttis telefoni ja avas vaikselt autoukse.

Palun ära ärka.

Ta astus autost mõne sammu kaugusele ja valis numbri. Kõne läks postkasti.

„Brittany? Ma loodan, et sul on Kreekas tore. Ma tahtsin vaid teada anda, et jõudsin kohale. Täna veel kord, et lubad mul majakest kasu-tada. Ma olen tõesti... Ma olen...“ *Tänulik*. Seda sõna ta otsiski. *Tänulik*. Ta hingas sügavalt sisse ja sulges silmad. „Ma olen endast väljas. Mida paganat ma siin teen? Siin on igal pool vesi ja ma vihkan vett. See on... Nojah, see on raske.“ Ta heitis pilgu magava lapse poole ja tasandas häält. „Ta tahtis praami peal autost välja tulla, aga ma hoidsin teda turvatoolis, sest ma poleks seda *mitte mingil juhul* teinud. See hirmus suurte kulmu-dega sadamatüüp peab mind ilmselt segaseks, muide, nii et järgmine kord koju tulles oleks sul parem teha nägu, et sa ei tunne mind. Ma jään homseni, sest mul pole valikut, aga siis lasen ma siit esimese praamiga jalga. Ma lähen kuhugi mujale. Kuhugi siseaale, näiteks... näiteks... Wyomingisse või Nebraskasse.“

Kui ta kõne lõpetas, sasis kerge meretuul ta juukseid ja ta tundis õhus soola ja mere lõhna.

Ta valis uuesti, sel korral teise numbri, ja tundis kergendusetulva, kui kõnele vastati ja ta Skylari hingeldavat häält kuulis.

„Skylar Tempest.“

„Sky? See olen mina.“

„Em? Mis toimub? See pole sinu number.“

„Ma vahetasin numbrit.“

„Kas sa kardad, et keegi võib pealt kuulata? Püha taevas, kui põnev.“

„See pole põnev. See on õudusunenägu.“

„Kuidas sa end tunnud?“

„Nagu tahaks oksendada, aga ma tean, et seda ei juhtu, sest ma pole kaks päeva söönud. Ainus asi minu kõhus on närvipingest tekkinud sõlm.“

„Kas ajakirjandus on sul jälil?“

„Ma ei usu. Ma maksin kõige eest sulas ja sõitsin New Yorgist autoga kohale.“ Ta heitis pilgu tee poole, kuid seal oli vaid pimedus. „Kuidas inimesed nii elada saavad? Ma tunnen end kriminaalina. Ma pole end iial varem kellegi eest peitnud.“

„Kas sa oled autosid vahetanud, et neid segadusse ajada? Kas sa värvivid juuksed lillaks ja ostsid endale prillid?“

„Ei. Kas sa oled joonud?“

„Ma vaatan palju filme. Sa ei saa mitte kedagi usaldada. Sul on maskeerimist vaja. Midagi, mis aitaks sul sulanduda.“

„Ma ei sulandu iial kohas, kus on rannajoon. Mina olen see, kes peatänaval päästevestiga jalutab.“

„Kõik läheb hästi.“ Skylari eriti range toon andis mõista, et ta polnud oma sõnades päris kindel.

„Ma lahkun esimese asjana homme hommikul.“

„Sa ei saa seda teha! Me leppisime kokku, et see majake on kõige turvalisem koht, kuhu end peita. Keegi ei märka sind saarel, mis on turistidest tulvil. See on puhkuse veetmiseks unelmate koht.“

„See pole unelmate koht, kui vee nägemine paneb sind paaniliselt õhku ahmima.“

„Seda ei juhtu. Sa hingad mereõhku sisse ja lõõgastud.“

„Ma ei pea siin olema. Ma olen kõige suhtes üle reageerinud. Keegi ei otsi mind.“

„Sa oled ühe Hollywoodi suurima filmistaari poolõde ja tema lapse hooldaja. Kui see pisiasi lekib, siis hakkab kogu press sulle jahti pidama. Sul on vaja end kusagil varjata ja Lunni saar on selleks ideaalne koht.“

Emily väristas end külmi paanikajudinaid tundes. „Miks nad peaksid minu kohta midagi teada saama. Lana tegi terve elu näo, nagu ta ei tunneks mind.“ Ja see oli Emilyle suurepäraselt sobinud. Ta polnud kordagi soovinud Lana rambivalgusesse sattuda. Emily kaitses ägedalt oma privaatsust. Lana aga oli tähelepanu nõudnud juba päevast, mil ta sündis.

Emily taipas, et ta poolõde oleks nautinud teadmist, et tema nimi on endiselt uudistes, kuigi lennuõnnetusest, mis tappis tema ja ta väidetava armukese, oli möödunud juba üle kuu.

„Ajakirjanikud nuhivad kõik välja. See on nagu filmi süžee.“

„Ei ole! See on minu *elu*. Ma ei taha, et see rebitaks terve maailma silme ees lahti ja ma ei taha...“ Emily tõmbas hinge ja ütles need sõnad siis esimest korda valju häälega välja. „Ma ei taha lapse eest vastutada.“ Minevikumälestused triivisid aju tumedatest soppidest kohale nagu suitsuuletud ukse alt. „Ma ei saa.“

See polnud tüdruku suhtes aus.

Ja see polnud tema suhtes aus.

Miks oli Lana talle nii teinud? Kas see oli pahatahtlikkus? Mõtlematus? Mingi väärastunud iha maksta kätte lapsepõlve eest, mil nad polnud jaganud midagi peale elamispinna?

„Ma tean, et sa mõtled nii, ja ma mõistan su põhjusi, aga sa saad sellega hakkama. Sa pead. Praegu pole tal peale sinu mitte kedagi.“

„Mina ei peaks olema ainus inimene kellegi elus. See on ebaõiglane. Ma ei peaks lapse järele vaatama viit minutitki, veel vähem terve suve.“

Sel polnud tähtsust, et tema endises elus allusid inimesed talle, tunnustasid ta teadmisi ja väärtustasid arvamusi; sellel alal oli ta ebakompetentne. Tal polnud kvalifikatsiooni, mis oleks ta selleks rolliks ette valmistanud. Tema lapsepõlv oli tähendanud ellu jäämist. Ta oli pidanud õppima enese eest hoolitsemata ja end kaitsma, kuni ta elas emaga, kes

oli enamasti ära – mõnikord füüsiliselt, alati emotsionaalselt. Ja pärast kodunt lahkumist oli ta õppinud ja töötanud pikki, ränki tunde selleks, et vaigistada mehi, kes olid otsustanud tõestada, et ta on neist vähem väärtuslik.

Ja siin ta nüüd oli, paisatud ellu, kus varasem õpitu oli väärtusetu. Elu, mis nõudis oskusi, mille kohta ta *teadis*, et ta neid ei oma. Ta ei teadnud, kuidas olla. Ta ei teadnud, kuidas seda *teha*. Ja tal polnud iial olnud selleks ambitsioone. Tundus ebaõiglane leida end olukorrast, mille vältimiseks ta oli terve elu vaeva näinud.

Ta laubale tekkisid higipiisad ja ta kuulis läbi ärevuseudu Skylari häält.

„Kui temaga koos olemine paneb sind asjadele teisiti vaatama, siis on see parim, mis sinuga kunagi juhtunud on. Sina polnud süüdi selles, mis juhtus siis, kui sa laps olid, Em.“

„Ma ei taha sellest rääkida.“

„See ei muuda tõsiasja, et sina polnud süüdi. Ja sa ei peagi sellest rääkima, sest sinu tunded on ilmselged, kui vaadata, millist elu sa oled otsustanud elada.“

Emily heitis pilgu auto poole, kus laps magas. „Ma ei saa tema eest hoolitseda. Ma ei saa olla see, keda ta vajab.“

„Sa mõtled, et sa ei taha olla.“

„Minu elu on keskendunud täiskasvanutele. Mul on kuueteisttunnised tööpäevad ja ärilõunad.“

„Sinu elu on nõme. Ma olen seda sulle juba kaua aega rääkinud.“

„Mulle meeldis mu elu! Ma tahan seda tagasi.“

„See oli elu, kus sa töötasid nagu masin ja elasid mehega, kelle emotsionaalne seisund sarnanes kiviga?“

„Mulle meeldis mu töö. Ma teadsin, mida ma teen. Ma olin pädev. Ja me ei pruukinud Neiliga jagada ehk meeletut kirge, aga meil oli palju ühiseid huvisid.“

„Nimeta üks.“

„Ma... meile meeldis väljas söömas käia.“

„See pole huvi. See näitab, et te mõlemad olite söögi tegemiseks liiga väsinud.“

„Meile mõlemale meeldis lugeda.“